

Dosarul nr. 3ra-1406/18

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Central (E. Galușceac)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

Î N C H E I E R E

24 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cojocaru Victor,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cojocaru Victor
împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale și Casa Teritorială de Asigurări
Sociale sect. Botanica, intervenient accesoriu Ministerul Finanțelor privind
contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul declarat de Cojocaru Victor și menținută hotărârea din 07 septembrie
2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 28 aprilie 2017, Victor Cojocaru s-a adresat în instanța de judecată cu cerere
de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale și Casei
Teritoriale de Asigurări Sociale sect. Botanica, intervenient accesoriu Ministerul
Finanțelor solicitând obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale și Casei
Teritoriale de Asigurări Sociale sect. Botanica de a include în stagiul de cotizare
perioada de 28 februarie 2004 - 16 octombrie 2007 cu recalcularea pensiei pentru
vechime în muncă începând cu data de 03 aprilie 2015 și de a obliga Ministerul
Finanțelor și Casa Națională de Asigurări Sociale de a soluționa chestiunea ce ține de
plata contribuțiilor de asigurări sociale la fondul de pensii în perioada 28 februarie
2004 -16 octombrie 2007.

În motivarea acțiunii a reiterat că prin procesul-verbal al Casei Teritoriale de
Asigurări Sociale sect. Botanica, mun. Chișinău din 03 aprilie 2015 i-a fost
calculată pensia în sumă de 4710, 01 lei, în conformitate cu Legea din 14 octombrie
1998 privind sistemul public de pensii.

În momentul calculării pensiei nu a fost luată în considerație perioada de timp
din 28 februarie 2004 - 16 octombrie 2007. La adresările sale către Casa Teritorială
de Asigurări Sociale și Casa Națională de Asigurări Sociale nu au fost admise. În
răspunsurile acestor organe nu se contestă neinclusiunea perioadei 28 februarie 2004
- 16 octombrie 2007 în stagiul de cotizare din motivul lipsei plăților de asigurări

sociale la fondul de pensii.

Reclamantul consideră că neinclusiunea perioadei solicitate în stagiul de cotizare sunt acțiuni ilegale din partea organelor competente. La 28 februarie 2004, Consiliul Suprem de Securitate a examinat presupusele fraude în domeniul de achiziție, iar prin Decizia nr. 05/1-03-02 s-a dispus Guvernului să inițieze, conform legislației în vigoare, procedura de eliberare din funcție a directorului general și a altor persoane, încriminându-le încheierea contractelor dubioase a fainii și grâului.

Procuraturii Generale, MAI, SIS, și CCCEC s-a pus în sarcină verificarea și pornirea dosarelor penale pentru încălcarea legislației de către organele și întreprinderile ce activează în acest domeniu. Întru executarea acestei Decizii, în aceeași zi, la 28 februarie 2004, Procurorul General al Republicii Moldova, a ordonat pornirea urmăririi penale conform elementelor componenței de infracțiune prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal, pe faptul încheierii contractului nr. 760 de furnizare a fainii

În perioada respectivă activa în calitate de director al Societății pe Acțiuni „Franzeluța”, salariul mediu lunar, conform contractului de angajare la muncă, fiind de 10153,95 lei. Tot în aceeași zi, a fost convocată ședința Consiliului Societății pe Acțiuni „Franzeluța”, care în temeiul deciziei Consiliului Suprem de Securitate a hotărât de a sista înainte de termen împuternicirile Direcției executive a societății, iar ulterior, la 09 martie 2004, 15 martie 2004 și 16 martie 2004, tot în baza deciziei Consiliului Suprem de Securitate s-a decis eliberarea sa din funcția de director general al Societății pe Acțiuni „Franzeluța”.

Reclamantul a invocat că pe parcursul perioadei 28 februarie 2004 -16 octombrie 2007 au avut loc multiple ședințe de judecată, iar în final, prin sentința Judecătorei Botanica din 13 decembrie 2006, decizia Curții de Apel din 28 februarie 2007 și decizia Curții Supreme de Justiție din 16 octombrie 2007 a fost achitat de toate instanțele de judecată pe motivele lipsei elementelor componenței de infracțiune.

În perioada 28 februarie 2004-16 octombrie 2007 nu a activat în calitate de director general al Societății pe Acțiuni „Franzeluța”, fiind eliberat din funcție la demersul organului de urmărire penală și în baza deciziei Consiliului Suprem de Securitate. Nu a cunoscut despre neinclusiunea perioadei 28 februarie 2004 - 16 octombrie 2007 în stagiul de cotizare, dar a aflat despre acest fapt doar în luna aprilie de la un coleg de al său, căruia în condiții similare i-a fost numită o pensie cu mult mai mare decât a sa.

Cojocaru Victor consideră că organele statului erau obligate de a repara integral eroarea comisă de organele sale privind pornirea ilegală a urmăririi penale în privința sa și întreprinderea măsurilor necesare privind reabilitarea sa deplină.

Prin hotărârea din 07 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central cererea de chemare în judecată depusă de Victor Cojocaru, s-a respins ca fiind nefondată.

Pentru a hotărâ astfel, instanța a constatat că în perioada 28 februarie 2004-16 octombrie 2007, nu a activat în câmpul muncii și respectiv, nu a beneficiat de venit asigurat din care să fie achitate contribuțiile de asigurări sociale.

În speță nu sunt aplicabile prevederile art. 1405 din Codul civil, deoarece la caz atragerea ilegală la răspundere penală nu are relevanță cu eliberarea din funcția

deținută de reclamant în perioada invocată. Potrivit hotărârii din 20 martie 2008, menținută prin decizia din 03 decembrie 2008 a Curții Supreme de Justiție rezultă că Cojocaru Victor nu a fost eliberat din funcția deținută pe faptul tragerii acestuia la răspundere penală, dar pentru faptul încălcării grave, chiar și o dată, a obligațiilor de muncă.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 18 septembrie 2017, Cojocaru Victor a declarat apel împotriva hotărârii din 07 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, solicitând casarea hotărârii menționate și admiterea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Cojocaru Victor și menținută hotărârea din 07 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

La 03 septembrie 2018, Cojocaru Victor a declarat recurs împotriva deciziei din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 07 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Ca temei de drept recurent a invocat prevederile art. 432 alin. (2) lit. c) Cod de procedură civilă care stipulează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că la examinarea cauzei în fond atât instanța de apel cât și instanța de fond au aplicat greșit normele de drept material.

Respingerea cererii de apel a fost efectuată fără o argumentare convingătoare a motivelor respingerii.

La examinarea apelului instanța nu a ținut cont de faptul că recurentul a fost tras la răspundere penală și eliberat din funcție anume în baza deciziei Consiliului Suprem de Securitate. Examinarea cauzei civile a fost suspendată din anul 2005 până în anul 2007, până la emiterea unei soluții pe cauza penală și astfel, concluziile instanței de apel cu trimitere la hotărârile civile, sunt eronate, deoarece au fost adoptate după finalizarea cauzei penale, în care a fost achitat pe motivul lipsei elementelor componente de infracțiune.

Recurentul a menționat că la adoptarea soluției instanța nu a ținut cont de jurisprudența CEDO și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte și nici de prevederile art.53 alin.(2) și art. 120 din Constituția Republicii Moldova.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 29 mai 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța de apel a expediat copia deciziei motivate participanților la proces, la 25 iunie 2018 (f.d.48).

Recurentul a arătat că copia decizie motivate a recepționat-o la 28 iunie 2018.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 03 septembrie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după

parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național

și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Cojocaru Victor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Cojocaru Victor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari